

det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (J. Jensen) pegede paa i Gaar, var heldigere og mere i Overensstemmelse med Befolkningens Ønsker og egentlig den simpleste og mest naturlige, nemlig den at fordele Bevillingerne til vore Kvægavlsforeninger. Gjorde man det, var der jo flere Maader at ordne Sagen paa, f. Eks. ved aarlig at holde Konkurrence inden for hver Kvægavlsforenings Kreds, og man kunde da udpege den bedste Besætning og præmiere den. Naturligvis skulde Ejeren være forpligtet til at overholde visse Betingelser og visse Regler. Men jeg maa gaa ud fra, at den Maade at fordele Pengene paa, nemlig til Kvægavlsforeningerne, ikke har været ubekendt for Finansudvalgets Medlemmer, og man maa saa forudsætte, at den Fordelingsmaade ikke har kunnet lade sig gennemføre, men at Forholdet har været, at man maatte blive inden for den Ramme, som en Gang er foreslaaet. Det maa da haabes, at man kan finde den heldigste Maade at løse Spørgsmaalet paa.

Der er i Betænkningen opstillet 3 Punkter angaaende disse Avlscentre. Under Nr. 2 foreslaas Præmiens mindste Størrelse nedsat fra 1500 Kr. til 1000 Kr. Jeg er deri fuldstændig enig med den ærede Ordfører, men samtidig finder jeg det lige saa rigtigt ogsaa at sætte Maksimumspræmien ret klækkeligt ned. Den er ansat til 4,500 Kr., og jeg mener, at det er en uforholdsmæssig stor Præmie at give en enkelt Mand aarlig. Den bør sikkert gaa ned til 3000 Kr.; derved vilde der ogsaa blive Penge til Oprettelse af flere Avlscentre, hvilket maa anses for ret heldigt. Jo flere Centre vi faa, og jo mere de spredes trindt i Landet, jo hurtigere maa ogsaa Virkningerne spores. Efter min Mening vilde det være rigtigst at faa de fleste Avlscentre i de smaa Besætninger, Besætninger under 20 Køer, thi man finder i Virkeligheden ubestridelig de bedste Individer og de bedste Besætninger i de smaa Landbrug. Under Nr. 3 sættes en Begrænsning af det Tidsrum, i hvilket Præmie kan tilstaas Ejeren af en Besætning. Man har tænkt sig denne Begrænsning indtil 4 Aar. Jeg er fuldstændig enig med den ærede Ordfører, men maa beklage ikke at kunne være enig med den højtærede Landbrugsminister paa dette Punkt. Naar en Ejer har faaet Præmie i 4 Aar og faaet de store Fordele, der flyde deraf, bør han ikke kunne vedblive at faa en saadan Præmie, da det let kunde udvikle sig til et Monopol, der vilde være

uretfærdigt. Saa vidt jeg forstod den højtærede Minister, gik han ud fra, at en saadan Creaturejer ofte har ofret ret betydelige Summer paa Sagen, og at det derfor vilde være urigtigt efter 4 Aars Forløb at tage en saadan Understøttelse fra ham. Jeg er af den modsatte Mening; thi det er ganske sikkert, at de, der have bragt Ofre for at faa deres Besætninger bragte op til en saadan Fuldkommenhed, ville, naar de ere saa heldige at faa den anerkendt som Avlscentrum, ogsaa i Løbet af 4 Aar kunne faa alle deres tidligere Ofre fuldstændig dækkede. For det første faa de jo en meget stor Præmie aarlig, og dernæst kunne de — hvad der er af endnu større Betydning — sælge alle de Dyr, de kunne undvære, som Avlsdyr til fordoblet Pris. Jeg vil derfor meget foreslaa, at man bliver ved den 4-aarige Periode. Naar en Mand har haft Avlscentrum i 4 Aar, skal han ikke have Lov til at konkurrere. Det er selvfølgelig ikke min Mening, at han helt skal udelukkes derfra, man kan jo sætte en Begrænsning f. Eks. saaledes, at den paagældende efter 4 Aars Forløb kunde have Lov til at konkurrere paa ny. Det skal jeg ikke have noget imod, og det er jo ogsaa antydnet af flere ærede Medlemmer. Under Nr. 4 omtales Forpligtelser, som bør paahvile de præmierede Besætnings Ejere, men man ser ikke af Betænkningen, hvori disse Forpligtelser skulle bestaa, i det der ikke er anført noget som helst desangaaende. Ja, den ærede Ordfører anførte, at man mulig kunde tænke sig, at Ejerne ikke maatte sælge disse Dyr til Udlandet. Jeg tror, at en saadan Bestemmelse har meget lidt at sige. Jeg vil ogsaa her undskylde Finansudvalget, fordi det ikke har opstillet Regler, thi det er i det hele taget meget vanskeligt at give Regler for den Slags Ting. Helt umuligt tror jeg nu ikke, det er. I vore Kvægavlsforeninger f. Eks. have vi Regler for, hvorledes Ejerne af de kaarede Køer skulle forholde sig, baade med Hensyn til Tillæg af Kreaturer og paa flere andre Maader. Det vil sikkert heller ikke være umuligt at give Regler her, og jeg anser det for nødvendigt, at det sker, men jeg skal ikke komme ind paa det ved denne Lejlighed.

Jeg skal ikke indvende noget imod Fordelingen af Bevillingen til Kødeksporten, idet jeg mener, at denne paatænkte Fordeling er ret praktisk. Jeg tror ogsaa, at Bevillingen, hvis visse Forhold skulde indtræde, vilde utvivlsomt komme til at udrette meget godt for Kødeksporten. —